Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXCV. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1914.

361.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 21. grudnia 1914,

dotyczące koncesyonowania dwóch elektrycznych wązkotorowych linii kolejek na obszarze stołecznego miasta Opawy od wyższej ulicy obwodowej do cmentarza miejskiego i od szpitala krajowego do krajowego zakładu dla obłąkanych.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami gminie miasta Opawy koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu dwóch elektrycznych wązkotorowych linii kolejek na obszarze stołecznego miasta Opawy, które mają być wybudowane w połączeniu z przedsiębiorstwem kolejki, stanowiącej przedmiot obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 20. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 159, a mianowicie:

a) od wyższej ulicy obwodowej przez Sperrgasse przez plac Beethovena i przez ulicę Ottendorferstrasse aż do wejścia do cmentarza miejskiego i

b) od szpitala krajowego przy ulicy Olmützerstrasse do krajowego zakładu dla obłąkanych, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do koncesyonowanych linii kolejek żelaznych korzysta koncesyonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII., względnie w artykule XXXII., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

Czas trwania uwolnień, przewidzianych w artykule X. powyższej ustawy, oznacza się na lat 15.

§ 2.

Koncesyonaryuszka ma obowiązek oddania koncesyonowanych linii kolejek na użytek publiczny i utrzymywania ich także w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, kończący się z dniem 20. grudnia 1994.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanych linii kolejowych nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie uznałby c. k. Rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanych linii kolejek i ruchu na nich stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności zaś do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one po myśli postanowień rozdziału *B* ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, oraz do innych ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, wreszcie do zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych władz powołanych.

§ 5.

Zresztą należy wspomniane na wstępie linie kolejek uważać jako istotne części składowe przedsiębiorstwa kolejowego, będącego przedmiotem obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 20. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 159; wobec tego należy analogicznie stosować także do nich postanowienia §§ 4., 5. i 7. do 18. włącznie wspomnianego właśnie obwieszczenia z tą uwagą, iż statut własnej kasy pensyjnej, którą w razie potrzeby należy założyć w myśl § 12. wspomnianego obwieszczenia, jakoteż każda jego zmiana podlega zatwierdzeniu z strony Ministerstwa kolei żelaznych.

Forster włr.

362.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. grudnia 1914

o sporządzaniu bilansów w czasie wojny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Kupcy, spółki handlowe, stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze i inne przedsiębiorstwa, zobowiązane do publicznego składania rachunków, które mają swoją siedzibę (swoje miejsce zamieszkania) w Galicyi, na Bukowinie lub w okręgu sądu obwodowego w Kotorze, są uwolnionymi do dnia 30. czerwca 1915 od obowiązku ułożenia zamknięcia rachunkowego (bilansu).

Kupcom i przedsiębiorcom, rodzaju wspomnianego w ustępie 1., mającym wprawdzie swoją siedzibę (swoje miejsce zamieszkania) poza Galicyą, Bukowiną lub okręgiem sądu obwodowego w Kotorze, ale natomiast posiadającym na tych obszarach główne przedsiębiorstwo, może władza administracyjna przyznać na uzasadniony wniosek termin do ułożenia zamknięcia rachunkowego (bilansu) najdalej do dnia 30. stycznia 1915. Do udzielenia takiego terminu jest powołane dla towarzystw ubezpieczeń Ministerstwo spraw wewnętrznych, dla banków i innych zakładów kredytowych Ministerstwo skarbu, dla przedsiębiorstw górniczych i hutniczych Ministerstwo robót publicznych, dla przedsiębiorstw kolejowych Ministerstwo kolei żelaznych, dla innych przedsiębiorstw i dla kupców Ministerstwo handlu.

§ 2.

Do powzięcia uchwał co do zamknięcia rachunkowego przez organ ku temu powołany przysługuje spółkom akcyjnym, spółkom z ograniczoną poręką, stowarzyszeniom zarobkowym i gospodarczym i innym przedsiębiorstwom, obowiązanym do publicznego składania rachunków, wolny termin do dnia 30. czerwca 1915, chociażby statut przypisywał ku temu krótszy termin.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Stürgkh włr. **Georgi** włr.
Hochenburger włr. **Heinold** włr.
Forster włr. **Hussarek** włr.
Trnka włr. **Schuster** włr.
Zenker włr. **Engel** włr.
Morawski włr.

363.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 25. grudnia 1914,

dotyczące przedażni sądowej w Bernie.

Na zasadzie § 274. ustawy z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78 (Ordynacya egzekucyjna), zarządza się:

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 82, tyczące się ustanowienia przedażni sądowej w Bernie, zmienia się i uzupełnia się w sposób następujący:

1. § 2., ustęp 1., ma opiewać:

„Ruchomości fizyczne, sądownie zajęte, znajdujące się na obszarze gmin, należących do okręgu c. k. Sądu powiatowego dla okolicy Berna, wolno pozbywać w przedażni, jeżeli sprzedaży w przedażni domaga się wierzyciel popierający lub dłużnik.“

2. § 3. ma opiewać:

„W przedażni można nadto sprzedawać:

1. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze gminy miasta Berna i w okręgu sądowym dla okolicy Berna, które należą do masy konkursowej, jeżeli postępowanie konkursowe toczy się w sądzie tutejszo-krajowym a sprzedaż ma się odbyć sposobem, przepisanym w postępowaniu egzekucyjnym (§ 119. o. k.)

2. sądownie zajęte ruchomości fizyczne, nadsyłane c. k. sądowi powiatowemu dla miasta Berna w celu sprzedania przez licytacyę lub z wolnej ręki (§§ 268. i 274. o. e. i §§ 390. i 393. instruk.).

3. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze gminy miasta i w okręgu sądowym dla okolicy Berna, których sprzedaż sądowa nastąpić ma po myśli §§ 145. do 148. i 269., ustęp 2., cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, na żądanie lub wskutek zarządzenia sądu spadkowego (opiekuńczego) albo na żądanie komisarza sądowego, któremu sprzedaż poruczono.“

3. Do § 4. dodaje się:

„*f)* przedmiotów ze złota i srebra, które oznaczone są naśladowaną albo fałszowaną cechą urzędową albo na których prawdziwa cecha jest nalutowana lub wlutowana albo też które w niewidoczny i nie łatwo oddzielić się dający sposób połączone są z obcemi ciałami, jak żelazo, miedź, ołów, podlejszy lut złotniczy, kit żywiczny itp. z wyjątkiem podkładu, koniecznego do utrzymania kształtu przedmiotu (kontremalia). Nieocechowanych przedmiotów ze złota i srebra nie można w drodze dobrowolnej licytacyi w przedażni sprzedawać. (Rozporządzenie z dnia 7. października 1908, Dz. rozp. Min. spr. Nr. 12).“

4. § 5., ustęp 1., ma opiewać:

„Czy sprzedaż ma odbyć się w przedażni sądowej, o tem stanowi sąd egzekucyjny (c. k. Sąd powiatowy dla miasta Berna, §§ 272., ustęp 1., 274. i 289. o. e., rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 16. września 1914, Dz. u. p. Nr. 249) Z zastrzeżeniem wyjątku, wynikającego z §§ 2. i 3., l. 3., sprzedaż w przedażni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek.“

5. W § 9. należy przekreślić słowa „lub berneńskiemu dla okolicy.“

6. § 16., ustęp 2. ma opiewać:

„Aż do dalszego zarządzenia nie są strony obowiązane zwracać dalszych kosztów, jakie państwo ponosi przez przechowanie i sprzedaż przedmiotów w przedażni, z wyjątkiem szczególnych wydatków na jej prowadzenie.“

7. § 16., ustęp 4., ma opiewać:

„Przedmioty te muszą być ubezpieczone od ognia i można je według potrzeby ubezpieczyć także od włamania i kradzieży.“

8. Do § 18. należy dodać jako ustęp drugi:

„Sąd może popierającemu wierzycielowi nakazać złożenie stosownej zaliczki na pokrycie kosztów dostawy i ewentualnej odstawy.“

9. Po § 21. należy wstawić jako § 21. *a* z napisem: „Szczególne postanowienia o dobrowolnych licytacyach w przedażni“.

„§ 21 *a*.

Zabranie i dostawa (odstawa) przedmiotów, wymienionych w § 3., l. 3., do przedażni, przeprowadzenie licytacyi jak niemniej przyjęcie i użycie kwoty za nie uzyskanej należy do komisarza sądowego, jeżeli przeprowadzenie licytacyi powierzono notaryuszowi jako komisarzowi sądowemu. Zresztą należy analogicznie stosować zarządzenia, wydane co do postępowania egzekucyjnego.

Dostawę (odstawę) uskutecznia się na koszt i niebezpieczeństwo stron interesowanych. Odpowiedzialność za przedmioty do przedażni przyjęte ponosi państwo od chwili oddania ich do przedażni. Przepisy § 19. mają tu zastosowanie.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1915.

Hochenburger włr.

364.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 29. grudnia 1914,

dotyczące dalszego pobierania podatków i opłat oraz pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1915.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnienia, udzielone Rządowi w §§ 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 26. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 137, na czas od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1914, przedłuża się na czas od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1915.

§ 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1915, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 29. grudnia 1914.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr. **Georgi** włr.
Hochenburger włr. **Heinold** włr.
Forster włr. **Hussarek** włr.
Trnka włr. **Schuster** włr.
Zenker włr. **Engel** włr.
Morawski włr.

365.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 29. grudnia 1914,

celem wykonania rozporządzenia z dnia 26. października 1914, Dz. u. p. Nr. 299, w sprawie uregulowania prawnej pomocy egzekucyjnej między królestwami i krajami, reprezentowanymi w Radzie państwa, a krajami świętej korony węgierskiej.

Celem wykonania rozporządzenia o prawnej pomocy egzekucyjnej w stosunku do Węgier (wliczając miasto i powiat Rjeka), zarządza się na zasadzie § 84. ustawy z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 79, po porozumieniu z królewsko-węgierskiem Ministerstwem sprawiedliwości i z królewsko-węgierskiem Ministerstwem spraw wewnętrznych, co następuje:

§ 1.

O prowadzenie egzekucyi na majątek, który znajduje się na Węgrzech (wliczając miasto i powiat Rjeka), należy prosić ten tutejszo-krajowy sąd, który pozatem byłby właściwy dla dozwolenia egzekucyi, gdyby jednakże należało stawiać wniosek tylko w sądzie egzekucyjnym, ten tutejszo-krajowy sąd powiatowy, w okręgu którego ma swoją siedzibę władza lub organ publiczny, od którego pochodzi tytuł egzekucyjny, lub który wydał wyrok polubowny albo wobec którego zawarto ugodę (§ 5. o. e.).

§ 2.

Sąd austryacki bada na podstawie podań wierzyciela, popierającego egzekucyę, czy zachodzą warunki dla uwzględnienia wniosku. Jeżeli zachodzą braki, które można usunąć, na przykład brak wygotowania tytułu egzekucyjnego, wyszczególnienia dotyczącego właściwości, nieprzestrzeganie przepisów językowych, w takim razie należy zarządzić usunięcie tych braków (§ 85. p. c., § 89. instrukcyi). Jeżeli niedopuszczalność dozwolenia jest widoczna, na przykład z tego powodu, ponieważ wniosek opiera się na tytule egzekucyjnym, którego się nie wykonywa stosownie do zawartej umowy, albo ponieważ przytacza się taką podstawę w sprawie właściwości, która w umowie nie jest uznana, wówczas należy wniosek natychmiast odrzucić.

§ 3.

Jeżeli niema żadnej przeszkody, winien sąd austryacki dozwolić egzekucyi i pismo, zawierające prośbę, wydać do tego sądu węgierskiego, który według podań wierzyciela, popierającego egzekucyę, stosownie do ustawy węgierskiej powołany jest do wydawania egzekucyi, co do której uczyniono wniosek. O dozwoleniu egzekucyi i wysłaniu pisma, zawierającego prośbę, należy zawiadomić wnioskodawcę przez sąd austryacki.

§ 4.

Istnienie wykonalności i prawomocności tytułu egzekucyjnego (artykuł 6., ustęp 2. umowy) należy osądzać tylko według prawa austryackiego.

§ 5.

Sąd węgierski, do którego doszła prośba sądu austryackiego, bada dopuszczalność egzekucyi,

co do której uczyniono wniosek, dozwala jej, jeżeli uważa ją za dopuszczalną i zarządza jej wykonanie (artykuł 9. do 13. umowy). Jedno wygotowanie uchwały sądu węgierskiego doręcza się wnioskodawcy za pośrednictwem sądu austryackiego. Wygotowanie uchwały węgierskiej dla sądu austryackiego nie jest potrzebne.

§ 6.

Wniosek egzekucyjny i dołączone do niego dokumenty (w szczególności tytuł egzekucyjny) są załącznikami prośby o egzekucyę; one muszą być wobec tego wygotowane stosownie do artykułu 8. umowy w języku niemieckim lub zawierać tłómaczenie niemieckie.

Jeżeli tłómaczenie nie jest uwierzytelnione, wówczas musi jego zgodność potwierdzić sąd austryacki, który odniósł się z prośbą.

§ 7.

Dla sądu węgierskiego i dla każdego zobowiązanego należy dołączyć po jednym egzemplarzu wniosku egzekucyjnego a dla wierzyciela, popierającego egzekucyę, jeden napis (jedną rubrykę). Dla osób, które pozatem należy zawiadomić o dozwoleniu (dłużnicy osób trzecich, służbodawcy itd.), nie potrzeba dołączać napisów.

§ 8.

Sądy węgierskie mogą same na majątek znajdujący się w Austryi dozwolić egzekucyi, co do których uczyniono wniosek na podstawie węgierskich tytułów egzekucyjnych, muszą jednakże także w tym wypadku prosić o dozwolenie egzekucyi bezpośrednio tutejszo-krajowy sąd (sąd egzekucyjny), powołany według prawa austryackiego do wykonania egzekucyi. Sąd ten bada dopuszczalność egzekucyi, co do której uczyniono wniosek, dozwala jej, jeżeli uważa ją za dopuszczalną i zarządza jej wykonanie (artykuł 9. do 13. umowy).

Jeżeli nawet sąd węgierski w poszczególnym wypadku bez formalnego dozwolenia egzekucyi ogranicza się na prośbę do podjęcia, to dla dozwolenia egzekucyi w Austryi jest właściwy sąd egzekucyjny.

§ 9.

Wygotowania skrócone są dozwolone w wzajemnym obrocie.

§ 10.

Przepisy § 1. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 2. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 125, o formie rubryk obowiązują także odnośnie do egzekucyi na majątek, znajdujący się na Węgrzech (wliczając miasto i powiat Rjeka).

§ 11.

Prośbę o wykonanie rozstrzygnienia lub zarządzenia, dotyczącego wydania małoletniego lub pieczy poruczonego należy wnosić do właściwej ławy sierocej a odnośnie do miasta i powiatu Rjeki do magistratu jako do władzy opiekuńczej. Prośbę tego rodzaju, wniesioną przez sąd węgierski lub przez ławę sierocą, winien sąd, powołany do przedsiębrania urzędowych zarządzeń opiekuńczych, przedewszystkiem sam załatwić stosownie do § 19., ustęp 1., patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, przez przymusowe odebranie małoletniego lub pieczy poruczonego, a w razie potrzeby zarządzić egzekucyę przez sąd egzekucyjny stosownie do § 19., ustęp 3., powołanego patentu.

§ 12.

Istniejące przepisy o obrocie wzajemnym z Węgrami (wliczając miasto i powiat Rjeka) w sprawach prawnej pomocy egzekucyjnej pozostają nienaruszone, o ile one nie pozostają w sprzeczności z umową lub z przepisami rozporządzenia niniejszego, w szczególności przepisy o sposobie doręczania, o ściąganiu należytości i rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 13. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 285, o ile ono dotyczy egzekucyi i egzekucyi dla zabezpieczenia na podstawie aktów i dokumentów, sporządzonych w Kroacyi i Slawonii.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1915.

Hochenburger włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały rocznik 1915 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 8 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniem złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K	20 h	Rocznik	1871 za	4 K	— h	Rocznik	1893 za	6 K	— h
„	1850 „	10 „	50 „	„	1872 „	6 „	40 „	„	1894 „	6 „	— „
„	1851 „	2 „	60 „	„	1873 „	6 „	60 „	„	1895 „	7 „	— „
„	1852 „	5 „	20 „	„	1874 „	4 „	60 „	„	1896 „	7 „	— „
„	1853 „	6 „	30 „	„	1875 „	4 „	— „	„	1897 „	15 „	— „
„	1854 „	8 „	40 „	„	1876 „	3 „	— „	„	1898 „	6 „	— „
„	1855 „	4 „	70 „	„	1877 „	2 „	— „	„	1899 „	10 „	— „
„	1856 „	4 „	90 „	„	1878 „	4 „	60 „	„	1900 „	7 „	— „
„	1857 „	5 „	70 „	„	1879 „	4 „	60 „	„	1901 „	6 „	— „
„	1858 „	4 „	80 „	„	1880 „	4 „	40 „	„	1902 „	7 „	50 „
„	1859 „	4 „	— „	„	1881 „	4 „	40 „	„	1903 „	9 „	— „
„	1860 „	3 „	40 „	„	1882 „	6 „	— „	„	1904 „	5 „	— „
„	1861 „	3 „	— „	„	1883 „	5 „	— „	„	1905 „	6 „	— „
„	1862 „	2 „	80 „	„	1884 „	5 „	— „	„	1906 „	12 „	— „
„	1863 „	2 „	80 „	„	1885 „	3 „	60 „	„	1907 „	13 „	— „
„	1864 „	2 „	80 „	„	1886 „	4 „	60 „	„	1908 „	9 „	— „
„	1865 „	4 „	— „	„	1887 „	5 „	— „	„	1909 „	8 „	50 „
„	1866 „	4 „	40 „	„	1888 „	8 „	40 „	„	1910 „	8 „	40 „
„	1867 „	4 „	— „	„	1889 „	6 „	— „	„	1911 „	7 „	— „
„	1868 „	4 „	— „	„	1890 „	5 „	40 „	„	1912 „	12 „	50 „
„	1869 „	6 „	— „	„	1891 „	6 „	— „	„	1913 „	9 „	50 „
„	1870 „	2 „	80 „	„	1892 „	10 „	— „				

Cenę sprzedaży rocznika 1914 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1915.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły **w stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa **wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej** (¼ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy **od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy **od roku 1870. są całkowicie uzupełnione,** przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (¼ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione **jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.**